

In deze nieuwsbrief

Ontslag niet kennelijk onredelijk - Onzorgvuldigheid werkgever -
Risico-inventarisatie - Concurrentiebeding - Dividend - Eenvoudigere aangifte -
Proceskostenvergoeding - Exploitatie windturbine - Winstverdeling VOF - Grond
is geen eigen woning - Uitponding - Beleggings-CV - Urencriterium - DSB bank -
Steekproef - Privégebruik auto - Gebruikelijk loon - BUA - Deeltijd-WW -
Schenking

ARBEIDSRECHT

Ontslag niet kennelijk onredelijk

Er is sprake van een kennelijk onredelijk ontslag als de gevolgen van de opzegging, gelet op de voor de werknemer getroffen voorzieningen en zijn mogelijkheden om ander passend werk te vinden, te ernstig zijn in vergelijking met het belang van de werkgever bij de opzegging. Bij de beoordeling of een ontslag kennelijk onredelijk is moeten alle omstandigheden van het geval worden betrokken. Een werknemer die een baan aanneemt bij een werkgever die grotendeels afhankelijk is van subsidie kan weten dat bij het stopzetten van die subsidie het voortbestaan van zijn baan onzeker is en dat hij niet hoeft te rekenen op een gouden handdruk als hij werkloos raakt. Als de werkgever dan toch een ontslagvergoeding aanbiedt is de beëindiging van het dienstverband niet automatisch kennelijk onredelijk, ook niet als door het voorstel niet alle ongemakken worden weggenomen.

Een stichting, die haar subsidie was kwijtgeraakt, bood haar directrice een ontslagvergoeding van € 60.000 aan. De directrice wees het voorstel af omdat zij het onvoldoende vond. De kantonrechter was van oordeel dat de stichting voldoende zorgvuldig was geweest. De directrice had door een niet onredelijk bod te weigeren zelf het risico genomen dat er geen nieuw bod zou komen. Daar kwam bij dat de directrice wist dat de stichting zelf niet in staat was om een dergelijk bedrag te betalen en daarvoor afhankelijk was van de gemeente. Onder deze omstandigheden was het gegeven ontslag niet kennelijk onredelijk.

Onzorgvuldigheid werkgever

Een werkgever deed een verzoek tot ontbinding van een arbeidsovereenkomst met een werknemer die al geruime tijd ziek was. Het verzoek was gebaseerd op fraude die de werknemer zou hebben gepleegd bij zijn urenregistratie. De kantonrechter honoreerde het verzoek onder toekenning van een vergoeding

aan de werknemer van € 20.000. Omdat de werkgever geen vergoeding had aangeboden, kreeg hij de gelegenheid zijn verzoek tot ontbinding in te trekken. De werkgever deed dat. De werkgever stelde een mediationstraject voor, gericht op hervatting van de werkzaamheden door de werknemer. De werkgever voerde de druk op de werknemer om terug te keren op.

Vervolgens diende de werkgever een ontslagaanvraag in bij UWV Werkbedrijf wegens economische omstandigheden. Ook dit verzoek trok de werkgever weer in. In de tussentijd had het eerste mediationgesprek plaatsgevonden. Enkele dagen later deed de werkgever aangifte bij de politie wegens bedreiging door de werknemer. Dat zou tijdens het eerste mediationgesprek zijn gebeurd. Op dat moment was de maat voor de werknemer vol. Daarom verzocht hij de kantonrechter om de arbeidsovereenkomst te ontbinden. De kantonrechter stelde vast dat de onderlinge verstandhouding duurzaam verstoord was, zodat de arbeidsovereenkomst ontbonden moest worden. De verstoring van de arbeidsrelatie was volgens de kantonrechter volledig aan werkgever te wijten. Gezien de ziekte van werknemer en de hele voorgeschiedenis had de werkgever zorgvuldiger moeten optreden in het re-integratieproces dan hij had gedaan.

De kantonrechter verweet de werkgever dat hij de werknemer stelselmatig had lastig gevallen met brieven en e-mailberichten om druk op de werknemer uit te oefenen om zo snel mogelijk weer aan het werk te gaan. De kantonrechter vond onder deze omstandigheden een hogere

ontbindingsvergoeding gerechtvaardigd.

Risico-inventarisatie

Werkgevers en werknemers zijn samen verantwoordelijk voor goede arbeidsomstandigheden. De werkgever is verplicht om een risico-inventarisatie op te stellen. Daarin worden de risico's beschreven die het werk met zich mee kan brengen en de maatregelen die het bedrijf neemt. Met ingang van 1 januari 2011 geldt voor werkgevers met niet meer dan 25 werknemers een vereenvoudigde risico-inventarisatie. Zij hoeven dan niet langer een deskundige in te schakelen maar kunnen gebruik maken van een erkend systeem voor risico-inventarisatie en evaluatie van de branche. Dat staat in een wetsvoorstel van het ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid dat na advies van de Raad van State bij de Tweede Kamer zal worden ingediend. Veelal zullen verzekeraars voor ziektekosten een volledige risico-inventarisatie blijven vereisen.

Concurrentiebeding

Het is niet ongebruikelijk om een concurrentiebeding in een arbeidsovereenkomst op te nemen. Een concurrentiebeding moet schriftelijk zijn vastgelegd om geldig te zijn. De rechter kan het concurrentiebeding beperken of buiten werking stellen. Vooruitlopend op een bodprocedure kan de rechter in kort geding de werking van een concurrentiebeding schorsen. Dat laatste gebeurde in een situatie waarin een werknemer een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd had, waarin een concurrentiebeding was opgenomen. De werkgever wilde niet verder met de werknemer na afloop van de arbeidsovereenkomst, maar wilde hem wel houden aan het concurrentiebeding. De werknemer kon in dienst treden bij een concurrent van de werkgever en vroeg de kantonrechter om het concurrentiebeding te schorsen. De kantonrechter honoreerde dat verzoek. Argumenten daarvoor waren dat de vrije arbeidskeuze van de werknemer in het geding was, dat de werkgever de arbeidsovereenkomst niet wilde

verlengen en de betrekkelijk korte periode dat de werknemer voor dit bedrijf had gewerkt. De arbeidsovereenkomst bevatte ook een geheimhoudingsbeding. Dat werd onverkort gehandhaafd.

DIVIDENDBELASTING

Dividend

De minister van Financiën heeft een verzamelbesluit met het beleid van het ministerie op het terrein van de dividendbelasting uit 2009 geactualiseerd. Ten opzichte van het vorige besluit is een onderdeel over de positie van certificaathouders vervallen in verband met een wijziging in de wet.

Met betrekking tot het uitreiken van dividendnota's bevat het besluit een aantal nieuwe goedkeuringen. Volgens de wet moet bij een dividenduitkering een dividendnota worden uitgereikt. Vooruitlopend op aanpassing van de wet keurt de minister goed dat de dividendnota elektronisch wordt verstrekt. De elektronische dividendnota moet uiteraard dezelfde gegevens bevatten als de papieren versie. Er hoeft geen dividendnota meer te worden uitgereikt door een BV aan de dga of als er geen dividendbelasting hoeft te worden ingehouden omdat de deelnemingsvrijstelling van toepassing is of omdat er een fiscale eenheid bestaat. Het besluit is op 24 maart in werking getreden

FORMEEL RECHT

Eenvoudigere aangifte

De aangiftebiljetten voor de vennootschapsbelasting en de inkomstenbelasting voor ondernemers worden met ingang van belastingjaar 2010 vereenvoudigd door het terugbrengen van het aantal in te vullen gegevens. Ondernemers hoeven de commerciële jaarrekening niet langer in hun aangifte op te nemen. Wanneer ondernemers hun aangifte laten doen door een belastingadviseur die een convenant horizontaal toezicht met de

Belastingdienst heeft afgesloten, is het aantal benodigde gegevens kleiner.

Proceskostenvergoeding

De belastingplichtige die gelijk krijgt in een bezwaar- of beroepprocedure tegen een aanslag of beschikking kan vragen om een vergoeding voor de kosten van professionele rechtsbijstand die hij heeft gemaakt bij de procedure.

De ontvanger bracht bij een aanmaning tot betaling van een bedrag aan belastingkosten en invorderingsrente in rekening. De belastingplichtige maakte bezwaar tegen de berekening van kosten voor de aanmaning. De ontvanger deelde mee dat hij zowel de aanmaningskosten als de invorderingsrente buiten invordering zou stellen, maar berekende desondanks invorderingsrente. Ook tegen die beschikking werd bezwaar gemaakt. De ontvanger honoreerde de bezwaarschriften maar wees het verzoek om vergoeding van kosten af. De rechtbank en het hof in Den Haag verklaarden het tegen die afwijzing ingestelde (hoger) beroep ongegrond. Het hof vond het indienen van een bezwaarschrift met inschakeling van professionele rechtsbijstand buiten proportie omdat het ging om bedragen van € 6 en € 5. Volgens het hof had in plaats daarvan telefonisch contact met de ontvanger opgenomen kunnen worden.

De Hoge Raad oordeelt anders. Het maken van bezwaar kan slechts schriftelijk gebeuren. Het indienen van een bezwaarschrift wanneer iemand het niet eens is met een besluit, is geen onredelijke keuze.

INKOMSTENBELASTING

Exploitatie windturbine

Van een onderneming is sprake wanneer een organisatie van arbeid en kapitaal deelneemt aan het maatschappelijke productieproces met als doelstelling en verwachting om winst te behalen. Volgens de Hoge Raad is sprake van een onderneming wanneer iemand een groot bedrag investeert in een windturbine en een afnameovereenkomst sluit voor de op te wekken stroom tegen een vaste prijs voor een periode van 10 jaar. Eerder had Hof Amsterdam de eigenaar al als ondernemer aangemerkt omdat hij met behulp van de windturbine voor zijn rekening en risico een goed produceerde dat hij op een markt afzette. De eigenaar van de windturbine had een derde ingeschakeld om te zorgen voor de noodzakelijke vergunningen, voor de bouw van de turbine en om een afnemer voor de stroom te vinden. Het onderhoud van de windturbine was uitbesteed aan een onderhoudsbedrijf. De Hoge Raad vond de bescheiden hoeveelheid arbeid niet bepalend voor de kwalificatie van deze activiteit.

Winstverdeling VOF

De vennoten in een VOF bepalen zelf in welke verhouding zij de winst van de VOF verdelen. Factoren die daarbij een rol kunnen spelen zijn de omvang en de kwaliteit van de arbeid en de mate waarin de vennoten kapitaal hebben verstrekt aan de VOF. De verdeling van de winst moet wel zakelijk zijn. Een verdeling waarbij de ene vennoot alle winst krijgt en de andere niets, is niet zakelijk. Zo'n winstverdeling past niet in een verhouding waarin de vennoten ten opzichte van elkaar handelen als onafhankelijke partijen.

Een vennoot in een VOF die in zijn aangifte inkomstenbelasting was uitgegaan van een winstverdeling waarbij zijn winstaandeel nul bedroeg en het winstaandeel van zijn echtgenote en medevenoot 100, slaagde er niet in te bewijzen dat die winstverdeling op zakelijke gronden was gebaseerd. De

belastingdienst had de winstverdeling gecorrigeerd naar 75:25, op basis van afspraken die waren vastgelegd in een vaststellingsovereenkomst met de VOF. Volgens de rechtbank hadden de vennoten echter niet ingestemd met een gewijzigde winstverdeling.

Ook op basis van de door de belastingdienst aangenomen verdeling van de werkzaamheden kon de door de belastingdienst voorgestane winstverdeling niet verdedigd worden. Er ontbrak namelijk een urenregistratie van de vennoten. De rechtbank vond een winstverdeling in de verhouding 50:50 zakelijk. Er was geen schriftelijk vastgelegde overeenkomst waarbij de VOF was aangegaan, zodat nergens uit bleek dat de vennoten een winstverdeling hadden afgesproken. Als er geen winstverdeling is afgesproken, wordt de winst volgens het BW verdeeld naar rato van ieders inbreng. Gegevens over de inbreng van de vennoten waren er niet. Wel stond vast dat beide vennoten arbeid hadden ingebracht. Dat bracht de rechtbank tot een gelijke verdeling van de winst.

Grond is geen eigen woning

Een van de weinige aftrekposten in de inkomstenbelasting die voor een particulier nog resteert, is de hypotheekrente voor de eigen woning. Als eigen woning kwalificeert niet alleen het huidige hoofdverblijf, maar ook een woning die leegstaat of in aanbouw is en die is aangeschaft om binnen twee jaar als hoofdverblijf te gaan dienen. Om die reden had een belastingplichtige, die in juli 2002 een perceel grond kocht met daarop een leegstaande boerderij, recht op aftrek van de betaalde hypotheekrente. Het was zijn bedoeling om de boerderij na renovatie te gaan bewonen. In de loop van 2003 bleek dat de grond waar de boerderij op stond nodig was voor de aanleg van een nieuw gemaal. De boerderij moest worden gesloopt en er zou elders op het perceel nieuwbouw plaatsvinden. Vanaf dat moment kwalificeerde de boerderij niet langer als eigen woning. Omdat er nog geen woning in aanbouw was in 2004, bestond er in dat jaar geen recht op

aftrek van betaalde hypotheekrente. Een stuk grond, waarop iemand van plan is te gaan bouwen, is geen woning in aanbouw.

Uitponding

De Wet IB 2001 noemt het uitponden van onroerende zaken als een voorbeeld van progressief belaste inkomsten uit arbeid die niet in dienstbetrekking wordt verricht. Toch is, net als voorheen onder de Wet IB 1964, bij het uitponden van onroerende zaken onder de Wet IB 2001 niet altijd sprake van belastbare arbeidsinkomsten. Daarvoor is nodig dat er meer of andere werkzaamheden worden verricht dan bij normaal actief vermogensbeheer het geval is of dat bijzondere kennis heeft bijgedragen aan het behalen van voordeel.

Hof Leeuwarden was van oordeel dat sprake was van belaste arbeidsinkomsten bij iemand die onroerende zaken in verhuurde staat aankocht, deze zaken splitste in appartementsrechten en ze verkocht zodra zij vrij van huur waren. Dat de betrokkene daarbij een actief huurbeëindigingsbeleid voerde, was een aspect dat meespeelde bij de beoordeling van de omvang van de werkzaamheden. Anders dan de betrokkene meende vormde dat beleid geen voorwaarde voor een bevestigende beantwoording van de vraag of de werkzaamheden normaal vermogensbeheer te boven gingen.

Volgens het hof was te voorzien dat de vrij van huur komende appartementen met winst zouden kunnen worden verkocht. Volgens een arrest van de Hoge Raad uit 1983 is algemeen bekend

dat er een prijsverschil bestaat tussen verhuurde en vrij opleverbare woningen en pleegt de omstandigheid dat verhuurde woningen eens leeg komen in de prijs te zijn verdisconteerd. Het hof had niet aangegeven waarom het prijsverschil in dit geval niet in de koopprijs zou zijn verdisconteerd. Het oordeel dat de behaalde voordelen voorzienbaar waren, was onvoldoende gemotiveerd. De betrokkene had voor de splitsing van de onroerende zaken in appartementsrechten de hulp ingeroepen van een notaris en van een makelaar. Deze makelaar verzorgde het beheer en de verkoop van de appartementen. De voorzienbaarheid van het te behalen voordeel baseerde het hof mede op de kennis van de ingeschakelde deskundigen.

Volgens de Hoge Raad is het oordeel dat het splitsen in appartementsrechten, waarvoor een notaris moet worden ingeschakeld, altijd werkzaamheden meebrengt die normaal actief vermogensbeheer te boven gaan onjuist. Hof Arnhem oordeelde na verwijzing van de zaak door de Hoge Raad als volgt. De inspecteur moest bewijzen dat de betrokkene, de door hem ingeschakelde makelaar of notaris werkzaamheden hebben verricht van enige omvang. De inspecteur slaagde er niet in dat te bewijzen. Evenmin wist hij aannemelijk te maken dat de betrokkene een actief huurbeëindigingsbeleid had gevoerd of dat bijzondere kennis van de betrokkene in belangrijke mate had bijgedragen aan het behalen van voordeel. Het bij verkoop behaalde voordeel was niet al bij de aankoop van de appartementen voorzienbaar, omdat er geen enkel zicht was op de duur van de lopende huurcontracten.

Beleggings-CV

Winst uit onderneming is een vorm van inkomen die valt in box 1 van de Wet IB 2001. Onderdeel van de winst uit onderneming is de winst die een medegerechtigde, dat is een persoon die zelf geen ondernemer is, geniet uit een onderneming. Een commanditaire vennoot is een medegerechtigde. Om diens inkomen in box 1 te laten vallen is

vereist dat de CV een onderneming drijft.

Een commanditaire vennoot in een beleggings-CV vond dat hij door middel van zijn commanditaire deelname in economische zin gerechtigd was tot het vermogen van een onderneming. De enige activiteit van de CV bestond uit de aankoop van termijnevorderingen. De CV deelde niet in het resultaat van de onderneming die zich bezighield met de productie van en de handel in de producten waarop de termijnevorderingen betrekking hadden. De CV had niet de economische eigendom van een objectieve onderneming, zodat de commanditaire vennoot niet medegerechtigd was tot het vermogen van een onderneming. Zijn aandeel in het resultaat van de CV viel in box 3 en niet in box 1. Dat had tot gevolg dat het door de commanditaire vennoot geleden verlies niet als verlies uit onderneming in aftrek kon worden gebracht.

Urencriterium

Ondernemers die voldoen aan het urencriterium hebben recht op een aantal fiscale faciliteiten. Het urencriterium houdt in dat een ondernemer per jaar tenminste 1.225 uur en de helft van zijn arbeidstijd aan zijn onderneming besteedt. De tijd die een ondernemer besteedt aan acquisitie of het bijhouden van de administratie telt mee voor het urencriterium maar blijkt in de praktijk niet altijd goed te worden bijgehouden. In gevallen waarin twijfel mogelijk is over de aannemelijkheid van de aan deze werkzaamheden bestede uren, zal de inspecteur voor de crisisjaren 2009 en 2010 enige soepelheid betrachten.

Inwoners van Nederland zijn in Nederland belastingplichtig voor hun gehele inkomen, ongeacht waar zij dit hebben verdiend. Dat betekent dat in Nederland wonende ondernemers die hun bedrijf geheel of gedeeltelijk in het buitenland drijven, in principe over de gehele winst in Nederland belasting moeten betalen. Voor het urencriterium maakt het niet uit of de onderneming in het binnenland is gevestigd of niet. Ook in het buitenland wonende ondernemers die in Nederland een

onderneming drijven, hebben recht op zelfstandigenaftrek indien zij voldoen aan het urencriterium. Voor hen geldt echter de beperking dat alleen de uren die zij besteden aan het in Nederland gevestigde deel van de onderneming meetellen voor het urencriterium. Dat kan ertoe leiden dat de in het buitenland wonende ondernemer geen recht heeft op zelfstandigenaftrek, ondanks dat hij in totaal meer dan 1.225 uur aan zijn onderneming besteedt.

De Nederlandse Wet IB 2001 biedt buitenlandse belastingplichtigen de mogelijkheid om te kiezen voor behandeling als binnenlands belastingplichtige. Als een in het buitenland wonende ondernemer die keuze maakt, tellen alle aan de onderneming bestede uren mee voor het urencriterium. Het Hof van Justitie EG heeft in antwoord op door de Hoge Raad gestelde vragen gezegd dat de Nederlandse regeling voor buitenlandse belastingplichtigen een verboden belemmering vormt van de vrijheid van vestiging. De keuzemogelijkheid voor behandeling als binnenlands belastingplichtige neemt die belemmering niet weg volgens het hof. De procedure heeft betrekking op een in Duitsland wonende ondernemer die daar een glastuinbouwbedrijf heeft. In Nederland heeft hij een vaste inrichting waar perkplanten worden gekweekt. In het jaar 2001 werkte de ondernemer in Duitsland meer dan 1.225 uur voor deze onderneming. Voor de vaste inrichting in Nederland werd het urencriterium niet gehaald. In de Tweede Kamer is gevraagd aan de minister van Financiën welke gevolgen dit arrest van het Hof van Justitie EG heeft voor de Wet IB 2001 en welke maatregelen de minister ter zake wil treffen.

DSB bank

Box 3-bezittingen worden in aanmerking genomen voor de waarde in het economische verkeer. Voor de bepaling van de waarde in het economische verkeer van een bankdeposito of bank is van belang of de houder zijn geld zal krijgen, wanneer hij een eventuele uitkering zal krijgen en hoe groot die eventuele uitkering zal zijn. In verband met het faillissement van DSB heeft de minister van Financiën in een besluit vastgelegd dat de waarde in het economische verkeer op 31 december 2009 van bij DSB aangehouden achtergestelde deposito's op nihil kan worden gesteld. De curatoren voorzien dat op dergelijke deposito's geen uitkeringen mogelijk zullen zijn. De waarde in het economische verkeer van spaartegoeden boven het garantiebedrag van € 100.000 mag om praktische redenen op 31 december 2009 op nihil worden gesteld.

LOONBELASTING

Steekproef

Wanneer te weinig loonbelasting is betaald door een werkgever kan de belastingdienst dat corrigeren door het opleggen van een naheffingsaanslag. De bewijslast voor de correcties rust op de belastingdienst. Correcties worden veelal aangebracht na een onderzoek van de administratie van een werkgever. Bij het onderzoeken van administraties maakt de belastingdienst gebruik van steekproeven.

Volgens de rechtbank Leeuwarden zijn de resultaten van steekproeven, zeker als deze geëxtrapoleerd worden naar andere jaren, onvoldoende bewijs voor de stelling van de belastingdienst dat er meer belast loon is betaald dan door de werkgever in zijn aangiften is opgenomen. De extrapolatie van de uitkomsten van een steekproef naar andere jaren is alleen verantwoord als de desbetreffende jaren een constant beeld vertonen voor wat betreft de met de steekproef onderzochte situatie. Dat was hier niet het geval. De belastingdienst

was zelfs zo ver gegaan dat de uitkomsten van een steekproef waren doorgetrokken naar andere werkgevers binnen dezelfde groep. De belastingdienst had niet aangegeven op welke van de vijf gecontroleerde werkgevers de in de steekproef gesignaleerde fouten betrekking hadden. De belastingdienst meende dat van een werkgever verwacht mag worden dat hij de onjuistheid van de correcties, na extrapolatie van de uitkomst van een steekproef, bewijst door een integrale controle van zijn administratie uit te voeren. De rechtbank verwierp die opvatting omdat deze neerkomt op omkering en verzwaring van de bewijslast zonder dat daartoe aanleiding bestaat.

Privégebruik auto

Een werknemer die de beschikking heeft over een auto van de zaak kan de bijtelling voor privégebruik van de auto bij zijn inkomen op twee manieren voorkomen. De werknemer kan aan zijn werkgever een door de belastingdienst af te geven verklaring geen privégebruik overhandigen. In plaats daarvan kan de werknemer een sluitende kilometeradministratie overhandigen waaruit een privégebruik van minder dan 500 kilometer blijkt.

Een werkgever had meerdere malen vergeefs aan een werknemer om een dergelijke verklaring gevraagd, nadat de werknemer had gevraagd om de bijtelling bij zijn inkomen achterwege te laten. De werknemer had geen kilometeradministratie overgelegd waaruit een privégebruik van minder dan 500 kilometer per jaar bleek. De belastingdienst legde de werkgever naheffingsaanslagen loonbelasting op voor een bedrag van € 17.005. De werkgever wilde dit bedrag verhalen op de werknemer. Omdat de dienstbetrekking inmiddels was beëindigd, was verrekening met het salaris niet meer mogelijk. De werkgever vorderde daarom betaling via de kantonrechter. De werknemer verweerde zich met de stelling dat de werkgever had moeten controleren of de werknemer kon aantonen dat hij de auto niet voor

privédoeleinden gebruikte. De rechtbank wees de vordering toe, omdat de werknemer de belastingplichtige is en de werkgever als inhoudingsplichtige de nageheven loonbelasting op hem kon en mocht verhalen. De werknemer heeft de mogelijkheid om bezwaar te maken tegen de aanslagen.

Gebruikelijk loon

Het salaris van een werknemer die een aanmerkelijk belang heeft in de BV waarvoor hij werkt moet tenminste € 41.000 per jaar bedragen en mag niet meer dan 30% lager zijn dan het salaris voor soortgelijke dienstbetrekkingen van werknemers die geen aanmerkelijk belang hebben in de werkgever. Volgens een arrest van de Hoge Raad kan het gebruikelijke loon worden bepaald aan de hand van het salaris van concrete andere werknemers met soortgelijke dienstbetrekkingen. Wanneer de opbrengsten van de BV nagenoeg geheel voortvloeien uit arbeid van de directeur kan het gebruikelijke loon berekend worden op basis van de afroommethode. Die methode houdt in dat de opbrengsten van de BV worden verminderd met de daaraan toe te rekenen kosten, lasten en afschrijvingen. Voor de dga van een BV die lid was van een advocatenmaatschap kon het gebruikelijke loon met behulp van de afroommethode worden vastgesteld. Daarvoor moest niet naar de opbrengsten van de maatschap worden gekeken maar naar de totale opbrengsten van de BV. De dga was de enige werknemer van deze BV, die geen andere opbrengsten had dan de werkzaamheden van de dga als advocaat. De rechtbank Leeuwarden vond dit bij uitstek een situatie om het

gebruikelijk loon te bepalen volgens de afroommethode.

OMZETBELASTING

BUA

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie EG hebben ondernemers die btw-plichtig zijn de keuze om investeringsgoederen die zowel zakelijk als privé worden gebruikt te behandelen als goederen van de onderneming. In dat geval is de btw die bij de aanschaf betaald wordt direct en in zijn geheel als voorbelasting aftrekbaar.

Tegenover het recht op aftrek van voorbelasting staat de verplichting om btw te betalen over de uitgaven die voor het gebruik van het investeringsgoed voor andere dan bedrijfsdoeleinden zijn gemaakt. De aftrek van voorbelasting kan zijn beperkt of zelfs uitgesloten in de nationale wetgeving. De Zesde EG-richtlijn staat alleen aftrekbeperkingen toe in de nationale wetgeving die al bestonden op het moment van invoering van de Zesde EG-richtlijn. Dat mogen echter alleen aftrekbeperkingen zijn voor bepaalde goederen. Het is dus niet toegestaan dat de lidstaten alle goederen uitsluiten van aftrek voor zover zij privé worden gebruikt.

Nederland heeft in het Besluit Uitsluiting Aftrek (BUA) een aantal aftrekbeperkingen opgenomen. Het BUA bevat onder meer een gedeeltelijke aftrekbeperking voor goederen en diensten die worden gebruikt voor het geven van gelegenheid tot privévervoer. Volgens deze bepaling is de btw aftrekbaar voor zover deze op het moment van eerste ingebruikneming toerekenbaar is aan het zakelijke gebruik. De vraag is of dat in strijd is met de Zesde EG-richtlijn. De Hoge Raad heeft deze vraag aan het Hof van Justitie EG voorgelegd. In aanvulling hierop heeft Hof Amsterdam de vraag voorgelegd of de aftrekbeperkingen uit het BUA voor het verstrekken van spijs en drank aan personeel, relatiegeschenken, huisvesting en ontspanning van personeel wel voldoende bepaald zijn.

Daarnaast wil Hof Amsterdam graag antwoord op de vragen of een gedeeltelijk aftrekverbod is toegestaan en of een forfaitaire aftrekbeperking die in bepaalde gevallen mogelijk de aftrek verder beperkt dan aanvankelijk was geregeld wel is toegestaan. Het Hof van Justitie EG is van oordeel dat de aftrekbeperkingen van het BUA niet in strijd zijn met het EG-recht.

Ook de aftrekbeperking voor de omzetbelasting bij de aanschaf van goederen voor gemengd zakelijk en privégebruik naar rato van het zakelijk gebruik is niet in strijd met EG-recht. Tot slot is het Hof van Justitie EG van oordeel dat een na de inwerkingtreding van de Zesde EG-richtlijn aangebrachte wijziging in de aftrekbeperking is toegestaan als de bedoeling van de wijziging is de reikwijdte van de beperking te verkleinen. Dat geldt ook wanneer niet kan worden uitgesloten dat in een individueel geval de werkingssfeer van de aftrekbeperking is uitgebreid.

SOCIALE VERZEKERINGEN

Deeltijd-WW

De deeltijd-WW is een tijdelijke crisismaatregel die aanvankelijk op 1 april 2010 zou stoppen. Deeltijd-WW is bedoeld voor bedrijven die gedurende de crisis hun vakkrachten willen behouden. Werknemers krijgen voor de uren waarin zij niet werken een WW-uitkering. De noodzaak voor deeltijd-WW in het algemeen neemt af. Voor bedrijven in sectoren zoals bouw en scheepsbouw die langlopende opdrachten kennen is dit anders. Zij lopen de kans om pas later in 2010 te worden geconfronteerd met de gevolgen van de crisis. De deeltijd-WW wordt daarom voortgezet na 1 april voor bedrijven die niet eerder gebruik hebben gemaakt van werktijdverkorting of deeltijd-WW. De einddatum voor de deeltijd-WW wordt niet verschoven. De regeling eindigt uiterlijk op 1 juli 2011. De aangescherpte voorwaarden, zoals die

sinds juli 2009 gelden, blijven van kracht.

SUCCESSIEWET

Schenking

Met ingang van 1 januari 2003 gelden geen vormvoorschriften meer voor schenkingen. Er geldt een uitzondering voor zogenaamde schenkingen ter zake des doods. Dat zijn schenkingen die pas na het overlijden van de schenker worden uitgevoerd. Volgens het Burgerlijk Wetboek vervalt een dergelijke schenking door het overlijden van de schenker, tenzij de schenking in een notariële akte is vastgelegd. Een schenking ter zake des doods komt materieel overeen met een legaat. Voor een legaat gelden de vormvoorschriften die de wet stelt aan een testament. Om te voorkomen dat een dergelijke bevoordeling kan plaatsvinden zonder te voldoen aan de voor een legaat geldende vormvereisten, gelden ook voor een schenking ter zake des doods vormvoorschriften.

Een schenking in de vorm van een schuldig erkenning die pas bij het overlijden van de schenker opeisbaar wordt, moet dus in een notariële akte worden vastgelegd om niet te vervallen. Een onderhandse akte volstaat niet, ook niet als deze akte ter registratie is aangeboden bij de belastingdienst en aangifte schenkingsrecht is gedaan. Door het ontbreken van een notariële akte vervallen de schenkingen met het

overlijden van erflater en komen zij niet in mindering op de nalatenschap van de schenker of op de erfrechtelijke verkrijging van de begunstigde. In een procedure voor de rechtbank Den Haag deed de inspecteur de toezegging dat het eerder geheven schenkingsrecht zal worden terugbetaald, omdat sprake was een ongerechtvaardigde verrijking.

Hoewel bij de totstandkoming van deze uitgave de grootst mogelijke zorgvuldigheid is betracht, bestaat de mogelijkheid dat bepaalde informatie na verloop van tijd verouderd of niet meer juist is. Dit kan ten gevolge van (aanpassing van de) regelgeving die bekend is geworden na het opmaken van deze uitgave. Voor toepassing in individuele gevallen raden wij u aan contact op te nemen met uw adviseur.